

COLUMN: Door Kees Eken, oktober 2024

Kees is gebruiker van een elektrische rolstoel, 20 jaar werkzaam geweest bij MTB in Maastricht en lid van de Onafhankelijke Adviesraad Maastricht

Het VN-Verdrag Handicap in Maastricht

September 2024 verscheen een rapport van een VN-comité dat heeft beoordeeld, hoe hard Nederland tot nu toe heeft gewerkt aan het VN-Verdrag voor de rechten van mensen met beperkingen. Dat verdrag heeft sinds 2016 ‘kracht van wet’, dus ook voor gemeenten. Het oordeel van het VN-comité is vernietigend: de Nederlandse overheid laat mensen met een beperking in de kou staan. Hoe zit dat voor Maastricht?

Op initiatief van een aantal ervaringsdeskundigen heeft de Gemeente Maastricht in het kader van het VN-Verdrag een Lokale Inclusie Agenda 2019-2022 opgesteld met een 10-tal speerpunten om aan te werken. Tegelijkertijd werd een bedrag van € 2 miljoen vrijgemaakt voor speerpunt 1: het vergroten van toegankelijkheid van ‘gemeentelijke gebouwen met een publieke functie’. Mooie voornemens, maar ik vind dat de gemeente op dit punt nog tekortschiet. Zo is bijvoorbeeld de ingang van Mosae Forum aan de Gubbelstraat tot en met de lift wel toegankelijk, maar sta je daarna voor een door mij onmogelijk te openen deur, waar anderen dat wel kunnen. Zo kan ik in mijn rolstoel nog steeds niet zelfstandig naar de raadszaal of naar andere ruimtes waar ik moet zijn.

Een ander speerpunt in de Lokale Inclusie Agenda is speerpunt 3: “Maak mensen met een beperking economisch meer zelfredzaam”. Daarbij gaat het om het ondersteunen van mensen die als gevolg van beperkingen weinig kansen hebben op de arbeidsmarkt. Dat kan door hen te laten groeien naar betaald werk dat bij hen past.

In de Lokale Inclusie Agenda staat bij dit punt, dat ‘de gemeente Maastricht als werkgever haar verantwoordelijkheid (neemt) en ... zo het goede voorbeeld (poogt) te geven.’ Helaas moet ik constateren dat de gemeente bijvoorbeeld voor mensen die zijn aangewezen op ‘beschut werk’, weinig tot niets heeft gedaan. De gemeente adviseerde hen tot nu toe (met behoud van uitkering) vrijwilligerswerk te gaan doen. Maar daarmee worden ze echt niet economisch meer zelfredzaam!

Sinds 2022 is de Participatiewet aanzienlijk aangescherpt om de werkgelegenheid te bevorderen van mensen die zijn aangewezen op ‘beschut werk’. Zo heeft Maastricht een opgave om vóór het einde van dit jaar 130 ‘beschut werk’-plekken te realiseren. Dat is betaald werk voor mensen die daarbij altijd begeleiding nodig zullen hebben. Als het er 30 worden, mogen we héél erg blij zijn. Maar dat zou bijzonder teleurstellend zijn als we weten, dat werkgevers tegenwoordig om mensen staan te springen. Maastricht moet ook op dit punt dus **echt** nog aan de bak.